

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sist-ste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18.

Den 15de Juni 1892.

41de Aargang.

Uddrag af en Tale af Apostel Abraham H. Cannon,
holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 3de Januar 1891.

Jeg ønsker, at min himmelske Fader vil tilskynde mig til at tale om det, som er mest passende for denne For-samling. For at en Herrrens Ejener kan stole paa Guds Nands Bistand, udfordres der, at han opfylder de Bligter, som Herren forlanger af sine Hellige, og som paahviler Præstedommet.

Herren har udvalgt de for Verden Svage og Skrøbelige til at udføre et stort og mægtigt Værk paa Jorden i disse sidste Dage. Han paaminder dem ogsaa om deres Svaghed, saa de kunne tage sig i Agt og ikke gjøre noget Fejltrin, og saa de kunne forstaa, at, hvad de udføre, er ikke formedelst deres egen Bisdom, men formedelst Guds Kraft. Det er nærværdigt, at naar Nogen i sit Hjertes Hovmod tror sig selv at være stor, er Herren i Stand til at bringe ham i saadanne Omstændigheder, at han er nødsagen til med Ydmighed at anerkjende Guds Kraft og sin egen Ringhed.

Paulus formanede de Hellige for-dum at se til, at de ikke skulde falde. Han visste dem, hvad der vilde lede til Fal, og paa det Indstændigste frem-holdt han Nødvendigheden af at leve i Følge Evangeliets Forstrifter, for at kunne holde ud indtil Enden, hvilken er den eneste Maade, hvorpaa Nogen kan arve Livsens Krone.

De Store i Guds Rige have aldrig været dem, som Menneskene i Verden have anset som Saadanne. Gud har altid valgt de Ringe og Enfoldige; som et klart Bevis herpaa er Moses, som Gud skjænkede Kraft til at udføre saa mange store og mægtige Gjerninger blandt Egypterne. Medens Moses tjente som en Haarehørde i Midians Land, modtog han sin himmelske Kaldelse. Han undslag sig paa flere Maaneder, og vægredede sig for at modtage denne Kaldelse, thi han følte sin egen Udygtighed til Foretagendet, hvortil han kaldtes; men Gud kaldte hans Broder Aron til at være hans Mund,

og disse to Mænd udførte mange store Underværker. Om sider følte de sig store; Moses, for Eksempel, slog paa Klippen med sin Stav, i Stedet for, som Herren befalede ham, at tale til den. For denne sin Selvklogstab straffedes han med, at han ikke blev tilstede at komme ind i det forjættede Land, men han fik kun Lov til at besøge det paa Afstand.

I enhver Tidsalder, hvor Herren har udført et Værk paa Jorden, har han bevist, at han har været i Stand til at udføre det enten ved megen eller ved lidens menneskelig Hjælp. Da Gideon modtog sin Besaling at befri Israel fra deres Fjender, gik 32,000 Mænd med ham; men Herren sagde, der var for Mange, thi, om det skulde lykkes Israel med saadan en stor Armee at befri sig selv, vilde de maa ske selv tage sig Aeren for deres Befrielse. Gideon forhundte derfor, at Alle, som ikke troede, Foretagendet vilde lykkes, skulde gaa til deres Hjem; 23,000 vendte ham Ryggen, men der var endnu for Mange tilbage i Hæren, hvorfor en ny Prøve foretages, hvilket havde til Følge, at kun 300 forblev hos Gideon. Med disse faa Mænd drev han Fjenden paa Flugten, og Gud fik Aeren for Israels Befrielse. Gud bøjer og forneder den, som i sine egne Tanker er stor, og han ophøjer ofte den Ringe.

Ingen burde holde Kjød for sin Arm, men det bør sig Alle i Ydmighed at tjene Herren, og for alt det Gode, de gjør, give ham Aeren, som den tilkommer. Et af de mest slaaende Beviser for Rigtigheden af denne Grund-sætning, er den babyloniske Konge, Nebukadnezars Historie. Han var en stor Mand, en, som undertiden var i Besiddelse af Guds Land i en høj Grad, og hvis Magt og Herredomme strakte sig vidt omkring, men alligevel

blev han i Følge Profetien fornедret paa Grund af sin Stolthed, saa han maatte gaa ude paa Marken og æde Græs som en Økse, men, naar han havde været i sin fornædrede Tilstand i syv Aar, oploftede han i Ydmighed sin Røst til Herren; han var ham naadig og ophøjede ham efter; da erkendte Nebukadnezar, at Herren var den, som styrer Alt, og som holder Menneskers, Folks og Rigers Skjebne i sin Haand. Kongens Videlser bleve ham tildelte ved Guds Visdom, og dermed tilvejebragtes en velsignelsesrig Tilstand for ham og hans Underhaetter.

Der findes mange Eksempler paa, hvorledes Mennesker ere blevne næsten uovervindelig stærke ved at erfare deres egen Svaghed og sætte deres Tillid til Gud. Endog nogle af Jesu Disciple, som man kunde antage at være stærke i Troen, fejlede, naar de stoede paa sig selv, og de forlode deres Herre og Meester under hans haardeste Prøve. Petrus, som havde modtaget himmelsk Åabenbaring om, at Jesus var Kristus og ikke en opstanden Profet, fornægtede i et Øjeblik af menneskelig Svaghed al Beskjendtskab med Frelseren, og bekræftede denne sin Fornægtelse med en Ed; men han havde Kundskab om, hvem Jesus var, og han beholdt denne Kundskab, indtil han til sidst overvant sine menneskelige Svagheder i den Grad, at han blev stærk nok til at do for sin Meester. Vi erfare herved, at det er nødvendigt for Enhver at leve ydmighelig for Gud, og at ved Herren alene kunne vi haabe at opnaa Fred, Salighed og evig Frelse.

Bed Erfaring have de Sidste-Dages Hellige lært, at Gud ikke altid udfører sine Hensigter i Overensstemmelse med menneskelige Begreber; de have set, hvorledes tilsyneladende gode og store Personer have svigtet deres Pligter, og

at det, som Mennesker kunne anse for uundgaaeligt, ofte ikke hænder. Betragt denne Kirkes Tilsstand i dens tidligere Dage. Hvem skulde vel have tænkt paa at forordne, at de Hellige skulde forlade deres Ejendomme og begive sig ud til disse Bjergenes Dale? Der var et helliget Sted i Missouri, der betræftedes som Centralstaven i Zion; der skulde Templet bygges, hvor hellige Handlinger kunde udføres; de Helliges Tanker vare henvendte og deres Hjarter fæstede paa dette Sted med store Forhaabninger; de forventede ikke, at de skulde rejse til Klippebjergene for at opbygge Zion, endskjønt dette var profeteret af Esaias. Der var Meget, som var ufatteligt for de Hellige og som for dem syntes at være umuligt; men de holdt fast ved deres Tro og vare nidskjære for det Værk, de havde paabeghyndt, nemlig at sprede Sandheden og virke for Evangeliets Fremme, samt at oprette Fred paa Jorden. Paa denne Maade har Herren udrettet sin Gjerning, ofte helt anderledes, end menneskelig Visdom kunde forudse eller udgrunde. Profeten Joseph forudsagde, at de Sidste-Dages Hellige skulde rejse til Klippebjergene; vi kom hid, og vi have saaet Fodfæste her, og volset og tiltaget i Stryke, men Alt er set formedelst

den Almægtiges Kraft og hans faderlige Bistand.

Enhver, som tror sig selv stor eller at være en uroffelig Bille, og som tror sig selv mægtig til at udføre store Ting, vil falde fra Troen og miste sin Plads i Guds Kirke, dersom han ikke omvender sig. Alle, som ere opblæste af Stolthed, vil Gud forkaste, thi han vil kun anvende de Ydmhyge som sine Redskaber. De Hellige, som leve deres Religion og ere stærke i Troen, frygte ikke for hvad der end maatte komme i deres Vej; de leve ved deres Tro, vidende, at Herren vil stjæle dem Kraft til at udstaa enhver Prøve.

De Ydmhyge i Hjertet have Marsag til at frøde sig, thi Gud vil opføje dem og gjøre dem store og mægtige. Det sommer sig for de Sidste-Dages Hellige at hædre de Fattige og Ringe og aldrig se ned paa dem med Foragt; ligelædes skulde de Hellige se til, at ikke nogen Kasteaand eller Klassedeling eksisterer iblandt dem som Guds Folk. Dersom vi opfylde vores Pligter og vandre ad den Vej, som vor Frelser viste os, ville vi erfare, at dette Værk, Guds Værk, vil vinde Sejer og bringe Lykhalighed og Glæde til Menneskene i disse sidste Dage. Amen.

Konferencen i Kjøbenhavn.

Konferencen i Kjøbenhavn afholdtes den 13de, 14de og 15de Maj i de Heliges Forsamlingslokale, Krystalgade 24.

Salen var i Anledning af Konferencehøjtideligheden smukt pyntet. Paa Bæggene vare følgende Inscriptioner anbragte: „Hjertelig velkommen,”

„Sandheden vil sejre“ og „En Tro, een Daab, een Gud.“

Følgende Missionærer fra Zion var tilstede: Eldste Carl Hansen fra Tyskland og President John Swenson fra Skåne Konference; Missionspræsident Edw. H. Anderson, Konferencepræsident

H. F. Liljenquist, Eldsterne Charles L. Olsen, August Carlson, Adolph M. Nielsen, Anders Hansen, Peter H. Hansen, Andrew Pedersen, C. P. Larsen, J. P. Andreasen, Peter Mortensen, og Michael O. Nash.

Fredag Form. Kl. 10.

Konferencen aabnedes med Afsyngelse af Salmen:

„Morgenrødens Straaler bryde,” hvorefter Eldste Andrew Hansen holdt Bon. Derefter blev Salmen:

„O Gud, jeg sov saa træggelig”
afsningen.

Konferencepræsident Liljenquist holdt paa de Førsamlede hjertelig velkomne og bad, at Herrens Land maatte hvile over saavel de, som skulde tale, som over Tilhørerne under Konference-møderne.

Eldste P. H. Hansen var den første Taler; han fremhævede, at de Sidste-Dages Hellige paa Grund af Overhevisningen, de havde om Sandheden af Evangeliet, de troede paa, vare de lykkeligste Mennesker paa Jorden, saavidt de efterlevede samme. Kristus forhndte med guddommelig Fuldmagt og Kraft Frelsens Principer, og ligesaa gjøre Eldsterne i Jesu Kristi sande Kirke i vore Dage, med Frelseren som Eksempel. De Sidste-Dages Hellige troede, at gode Gjerninger maatte følge sand Tro, om vi skulde frelses.

Salmen:

„O Helligaand mit Liv, min Rygt”
blev afsningen.

Eldste Adolph M. Nielsen talte derpaa. Han fremholdt, at de Sidste-Dages Hellige kun ønskede at leve Herren til Velbehag; fremhævede Modven-digheden af et bemhyndiget Præstedomme i Guds Kirke, og henpegede til Joels Profeti om Guds Lands Udgåbelse og Tilkjendegivelser i de „sidste Dage;“ og da Herrens Land ytrede sig ved at

give Syner, Drømme og Profeti i disse Dage, i hvilke vi leve, var dette et Bevis paa, at vi netop levede i de sidste Dage, da Tidernes Fyldes store Husholdning skulde oprettes paa Jordene, og Jesus Kristus, naar det forberedende Arbejde til hans Regjering paa Jorden var udført af hans hdmøge Tjenere, skulde regjere med de Hellige i et Tusinde Aar, og efter Jordens Herlig-gjørelse i al Evighed. — Han opmunstrede de Hellige til Standhaftighed og Taalmodighed.

Eldste C. P. Larsen var Bidnes-nesbryd om, at Evangeliet, som Kristus og Apostlene forдум forhndte, var gjengivet til Jorden med alle dets Velsignelser; og Intet var ham færere end at vide, at han var Medlem af Guds sande Kirke. Den store Misfor-nøjelse blandt Menneskene var for-aarsaget af Ugudeligheden og Landløsheden i Verden, som Følge af, at de ikke vare delagtiggjorte i Evangeliets frelsende Principer. Et Bidnesbryd om, at Evangeliet var gjengivet til Jorden, til Frelse for Alle, som ville adlyde samme, var Indsamlingen til Zion. De Hellige skulde ikke blive mismodige, fordi kun saa få vilde høre dem. Den Dag vilde en Gang komme, da Herren vilde have sin Vilje adlydt.

Salmen:

„Kom alle Zions Sønner”
blev afsningen.

Eldste J. P. Andreasen sluttede med Takføjelse.

Fredag Aften Kl. 6.

Koret intonerede:

„Vi glædes og frydtes i Sang med hverandre.”

Eldste Andrew Petersen holdt Bon.

„Fader vor paa Himlens Trone”
blev afsningen.

Eldste Carl Hansen, der i de sidste Par Aar havde virket i Thyssland, talte derpaa. Det var ham en stor Glæde at være sammen med de Hellige til Konferencen, og samtidig glædede det ham at se, med hvilken Smagfuldhed de Hellige havde pyntet Salen. I Thyssland var Forsamlingsfriheden indfrenket; dog var der set nogen Bedring af disse Forholde i den senere Tid. De forholdsvis meget saa Hellige, som fandtes i Thyssland, vare opofrende og pligtøpfyldende. Taleren sagde: Der er en Lejlighed for Alle til at blive delagtiggiorte i Jesu Kristi sande Evangeliums Belsignelser. Herrens bemhydige Præstedomme er paa Jorden til at administrere Evangeliets Ordinanser til deres Brodre og Søstre. Herren elsker alle sine Børn, om de ville adlyde ham, og han ønsker at lykhaliggjøre Menneskene, om de ville gjøre sig værdige til hans Belsignelser, — og hvor sorgelig vil ikke dens Stilling være, som forkaster Evangeliet; „Trængsel og Angst skal være over hvert Menneskes Sjæl, som gjør det Onde.“

Salmen:

„Nu lyder atten Jesu Bud“

blev afslungen.

Præsident Edw. H. Anderson talte derpaa. Han sagde: Vi ere forsamlede her for at love og prise Herren og bære Bidnesbryd om hans Naade mod os, at han har skænket os Evangeliet. Han op læste de Sidste-Dages Helliges Trosartikel angaaende Abenbaring og sagde: Vi tro, at Herren vil vejlede os lig de Hellige i forrige Dage ved Abenbaring. At tro, at Guds Kirke kan være paa Jorden uden Abenbaringsforbindelse med Herren, er usornuftigt. Herren styrer altting efter vije, bestemte Love, og uden Herrens Abenbaringer kunne vi ikke kende de frelsende Prin-

ciper i sin Fylde. Taleren fremholdt Nødvendigheden af Enighed blandt de Hellige. Den Uenighed, som fandtes iblandt de kristne Sekters Medlemmer, og i Verden som et Hele, var et Bevis paa, at der var noget forkert i Verdens religiose, politiske og sociale Systemer. Abenbarelse af de frelsende Principer, og Adlydelse af dem, er absolut nødvendig til Salighed for Menneskene. Men spørge vi: Er Abenbaring fra Herren nødvendig, for at Menneskene kunne blive delagtiggiorte i Guds Riges Belsignelser, hvorfor har da ikke Abenbaring altid fundet Sted? da maa vi sige med Profeten Esaias, at Menneskenes Misgjerninger have gjort Skilsmissé mellem dem og deres Gud, saaledes, at Herren skjuler Ansigtet for dem. Herren har atter aabenbaret sig og skænket det frelsende Evangelium til Jorden; men vi maa adlyde dets Principer for at kunne modtage dets Belsignelser. Dette er naturligt, og det Modsatte vilde være urimeligt og i Modstrid med Herrens retsfærdige Handlemaade i Alt. Menneskene maa udøve Herrens Vilje for at være ham til Velbehag; de skulle tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Son, Jesus Kristus, som Verdens Frelser, omvende sig fra Synd, blive døbte til Syndernes Forladelse — ikke for Adams Synd, men for de Synder, de selv have begaet — og modtage Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og de skulle adlyde alle aabenbarede Love til Menneskenes Frelse og Lykhaliggjørelse.

Konferencepræsident Viljenquist tælede de Forsamlede for den Opmærksomhed, de havde vist under Mødet.

Koret sang:

„Lad os frem o Gud, vor Fader.“

Eldste Peter Mortensen sluttede med Taksigelse.

Lørdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sang og Bon.

Eldste Michael D. Nash, som lige var ankommen fra Zion, udtalte sin Glæde over at være sammen med de Hellige. De Helliges Lære kunde bevises af Bibelen at være sand. Netop fordi Evangeliet, de Sidste-Dages Hellige havde annammet, var Sandhed, kunde det bevæge Eldsterne til uden Bon og Betaling at forlade deres kjære Familie hjemme og gaa ud at forkynde det for Menneskene, som vandrede i Mørket. Han omtalte, at det var fornuftigt at tro paa Gud, thi „en Daare siger i sit hjerte, der er ingen Gud.“ Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og Nidkjærhed i deres Pligters Udbøvelse.

Eldste Andrew Petersen talte derpaa. Idet han vilde elske Herren mere end timeligt Gods, var han, lig sine Brødre, gaaet ud at forkynde Sandhedens Evangelium for Menneskene, der i Almindelighed desværre ikke elskede Herren mere end Verden. Taleren omtalte Grafaldet fra Jesu Kristi sande Lære, og dens Udbøvelse, og det falske Præstedommes Oprættelse. Han bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og fremholdt nogle af dets Principer.

Eldste J. P. Andreasen talte derpaa og sagde: Sandheden er stærk i Dag som i tidligere Dage, og den vil til sidst sejre over Løgnens Magt. Abraham troede paa Gud og kjæmpede for Sandheden; Herren velsignede ham rigelig derfor. De Hellige skulle have Abraham til Eksempel; ligesom han forlod sin Slægt og drog til det Land, Herren visste ham, drage de Sidste-Dages Hellige til Zion i Vest; Søderne skulle blive samlede til Palestina. Herren har forjættet, at han vil samle sine Hellige, og det vil visselig ske. Blive de Sidste-Dages Hellige som en Almin-

delighed hædret af Verden, spurgte Taleren, og han svarede: Nej! men de, som udrydde deres Medmennesker i Tusindtal i Krig, blive hædrede af Menneskene. Verdens Tilstand er i mange Henseender forbæret; men Tiden skalde komme, da Alle skalde være Herren og bøje kne for ham.

Salmen:

„Tiden er nær, da Messias vil komme“ blev assungen.

Konferencepræsident Liljenquist sluttede med Tak sigelse.

Søndag Form. Kl. 10.

Søndagskolen i Københavns Gren afholdt Eksamens, hvilken aabnedes med Sang og Bon. Det bevistes af Eksamensprogrammets Udsørelse, som var særdeles smuk, at Børnene havde været vejledet paa en praktisk Maade. Konferencepræsident Liljenquist fremholdt sluttelig de ypperlige Goder, som de nød, der i Barndommen undervistes i Jesu Kristi sande Evangelium. Han bad inderlig Herren velsigne Søndagskolen.

Præsident Edw. H. Anderson opmuntrede Søndagskolen til fremtidig Fver og Nidkjærhed for at lære Herrens Veje at kjende og vandre paa dem, og han formanedede indtrængende alle i Skolen til Udholdenhed i Bestræbelsen for at tjene Herren.

Eksamenen sluttede med Sang, og Tak sigelse af Søndagskolens Bestyrer J. P. Christiansen.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Koret sang Salmen:

„Vor Gud, vi til Dig raabe.“

Eldste Carl Hansen holdt Bon.

Salmen:

„O min Fader, Du, som kjender“ blev assungen.

Konferencepræsident Liljenquist fore-

Slog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, som følger:

Wilsford Woodruff som Profet, Seer og Åabenbarer samt Præsident for Jesu Kristi Kirke af de Sidste-Dages Hellige i den ganse Verden;

George Q. Cannon som hans første og Joseph F. Smith som hans anden Raadgiver;

Lorenzo Snow som Præsident for de Tolv Apostles Quorum.

Som Medlemmer af de Tolv Apostles Quorum:

Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Moses Thatcher, Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, M. W. Merrill, Anthon H. Lund og Abraham H. Cannon.

Som Kirkens Patriark: John Smith.

Som de første syv Præsidenter for de Halvfjerds: Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, John Morgan, B. H. Roberts, George Reynolds og Jonathan G. Kimball;

William B. Preston som Kirkens præsiderende Bislop, med Robert T. Burton og John R. Winder som hans Raadgivere;

Alle andre Autoriteter saaledes, som de vare antagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City.

Brigham Young som Præsident for den europæiske Mission;

Edward H. Anderson som Præsident for den skandinaviske Mission, med Charles L. Olsen og August Carlson som hans Medhjælpere i Udgivelsen af det trukne Ord.

Sluttelig foreslog Præsident Edw. H. Anderson Harald F. Viljenquist som Præsident for Københavns Konference og Forstander for Københavns Gren.

Alle Forslagene vedtoges enstemmigt.

Eldste John Svensson, Præsident over Skåne Konference, talte derefter til de Hellige. Han sagde: Vi maa i alle Ting have vor Tillid til Herren, som vil velsigne sine ydmhge og trofaste Ejener og Ejenerinder og delagtiggiøre dem i sit Riges Hellighed, formedelst sin almægtige Kraft. Sand Tro kan alene frelse Menneskene, hvorfor det er nødvendigt, at Menneskene modtage Bidnesbryd ovenfra og blive vejlede af Herrens Åabenbaringer for at hjælpe Sandhedens og Livets Principer og være i Stand til at efterleve dem. Herren vil, at det sande Evangelium skal blive prædiket for Alle, enten her eller hisset. Menneskene ville blive domte efter deres Gjerninger og efter de Principer, eller Love, som de hjendte. Ikke Ordets Hørere, men Ordets Gjørere, ville blive retsfærdiggjorte. Ikke enhver, som siger Herre, Herre, skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gjør Faderens Vilje.

Salmen:

„De lette Bud i Skib med Rør“ blev affunget.

Eldste Chas. L. Olsen talte derefter. Han sagde: De Sidste-Dages Hellige tro paa Bibelen som Rettesnor for deres Lære og Vandet i Livet. Mange forstaa, at de Sidste-Dages Helliges Lære er Sandhed, men de have ikke moralst Mod nok til at efterfølge den og udsette sig for Menneskenes Foragt.

Salmen:

„Vi synge vil i Hjertens Fryd“ blev affunget.

Eldste C. P. Larsen sluttede med Taksigelse.

Søndag Aften Kl. 6.

Koret affang Salmen:

„Fader vor i Himlen, Dig anraabe vi.“

Eldste P. H. Hansen holdt Bøn.

Salmen:

„Nu Zions Banner vajer“

blev affunget.

Konferencepræsident Liljenquist meddelte, at Eldste Adolph M. Nielsen, der en Tid havde virket som Missionær i København, var kaldet til at rejse til Christiania Konference paa Mission, og gav Ordret til ham.

Eldste Nielsen sagde: Vi ønske at meddele vore Medmennesker de samme Kundskaber, vi selv ere i Besiddelse af, angaaende Vejen til Salighed, formedelst Herrens Abenbaring; derfor prædike vi for dem. Han opmuntrede de Hellige og taffede dem for den Tid, han havde virket blandt dem.

Eldste August Carlson talte derpaa.
(Talen findes i „Stjernen“'s Nr. 17.)

Koret intonerede:

„Saa sikker en Grundvold.“

Konferencepræsident Liljenquist var den næste Taler. Han opfordrede ligeledes de Tilstedeværende, som ikke kendte det sande Evangelium, om at søge Gud i Bøn og ved hans Aand blive ledt til Sandhedserkendelse; han var sit Bidnesbryd om Sandheden af de Sidste-Dages Helliges Lære og bad Herren velsigne de Oprigtige.

Præsident Edw. H. Anderson bar ligeledes sit Bidnesbryd om, at de Gaver, som fandtes i Jesu Kristi Kirke forbum, findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Han sagde: Det er en meget vigtig Sag at lære Sandheden at kende. Ingen vil kunne til-intetgjøre Herrens Værk, og det vil gaa fremad og sejre.

Konferencepræsidenten taffede Alle, som med Ópmærksomhed havde over-

været Konferencen, hvorpaa denne sluttedes med Taffigelse af Præsident Edw. H. Anderson.

Søndag Aften efter Konferencens Slutning aholdtes et Præstedømssmøde, ved hvilket Missionærerne afgave specielle Missionsrapporter.

Der er i Konferencen af Missionærer fra Zion:

1 Højpræst og 10 af de Halvfjerdss.

Af det lokale Præstedømme:

42 Eldster, 8 Præster, 16 Lærere og 9 Diaconer.

Siden sidste Konference ere 7 Børn blevne velsignede og 27 Medlemmer tillagte Kirken ved Daab. Konferencen tæller 483 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet.

Præsident Edward H. Anderson foreslog til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner som Missionærer i Konferencen følgende Eldster: Harald F. Liljenquist som Forstander for Københavns Gren; Andrew Petersen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren; Peter Mortensen som Forstander for Nordvest-Sjællands Gren; P. H. Hansen som Forstander for Sydvest-Sjællands Gren, og C. P. Larsen som hans Medhjælper; J. P. Andreasen som Forstander for Bornholms Gren; Anders Hansen som omrejsende Eldste i Konferencen.

Endvidere foreslges de lokale Autoriteter og Institutioner til Opholdelse i de Helliges Tro og Forbønner. Alle Forslag vedtages enstemmigt.

Konferencepræsident Liljenquist sluttede Mødet med Taffigelse.

N. F. Grén,
Striver.

Den 15de Juni 1892.

Foraarskonferencerne.

Foraarskonferencerne i denne Mission ere nu tilendebragte, efter at have været afholdte som følger: Aalborg den 2den og 3dje April, Malmö, Skåne Konference, den 23de og 24de April, Norrköping, Göteborg Konference, den 30te April og 1ste Maj, København den 13de, 14de og 15de Maj, Christiania den 21de og 22de Maj og Stockholm den 28de og 29de Maj. Ved enhver af disse Konferencer vare alle de respektive Missionærer tilstede, og alle følte de en Glæde over at frembære deres Bidnesbyrd om Sandheden, og ved at omtale for hverandre deres Erfaringer fra Missionslivet, saa vel som ved at modtage Maad angaaende deres Pligter. Guds Aand var rigeligt udgydt over Forsamlingerne, som vare vel besøgte af de Hellige saa vel som af Fremmede. I Almindelighed afholdtes der 4 Forsamlinger ved hver Konference, foruden et Rapport- og Forretningsmøde, og en Forsamling for de virkende Missionærer. — Talt afholdtes der ved Konferencerne 42 Forsamlinger.

Meget af Interesse med Hensyn til Værkets Fremgang omtaltes. Afslilige nye Arbejdsmarker vare blevne aabnede, og i disse havde Missionærerne nydt god Fremgang i at prædike Evangeliet, endstjøndt forholdsvis faa Indlemmelser ved Daab havde fundet Sted — ialt kun omrent 200 i hele Missionen i de 6 Maaneder, som endte den 15de Maj; men mange gode Anledninger gaves Missionærerne til at prædike, og saaledes vare Eldsterne i Stand til at oploste deres Røst og høre deres Bidnesbyrd til Folket, at Gud efter har talet til Menneskene i vore Dage og oprettet Kristi sande Kirke paa Jordens, med de samme Gaver og Kræfter, som de Hellige fordum nød.

I Danmark er der kun lidt Frihed for de Sidste-Dages Hellige til at udføre Meget, og der er ingen Anledning til at sælge Skrifter, men alligevel var over Halvdelen af de Dobtes Antal fra dette Land. I Sverige gives al den Frihed, man kan forlange, og Folk komme i Hobetal for at lytte til Eldsterne, som ofte finde det umuligt at modtage alle Indbydelser, som gives dem, til at prædike Evangeliet, men alligevel er her endnu kun Haan, som ere villige til at underfaste sig de Oprofrelser, som udfordres for at blive en Sidste-Dages Hellig — at give Afskald paa mange for Verden anselige Goder, og at regne Haan og Foragt som Intet; men Herrens Ejeneres Bidnesbyrd vil med Tiden sikkerlig bære sine Frugter. I Norge er Tilstanden meget lig den, som eksisterer i Sverige. I begge disse Lande gjøres store Anstrengelser for at indføre Evangeliet i de nordlige Egne, hvor Eldsterne ville forlynde Sandheden og overlade Resultatet til Herren. Af Eldsterne udfordres der Taalmodighed, Oprofrelse og utrættelig Flid og Midkærhed for at virke for Sandheden Sag, og for at blive en Sidste-Dages Hellig udfordres der at komme i Besiddelse af Guds Aands Bidnesbyrd, samt moralisk Mod, saa vel som en livsvarig Narvaagenhed og Kamp med Salighedens Fjende for at vedblive i Guds Ejendom som et trofast Medlem

af hans Kirke. Mænd og Kvinder tilbydes Frelse paa meget billige Vilkaar intildags, og kun saadanne annamme Evangeliet, som ere villige til at tænke og handle for sig selv. Der er Mennesker i Tusindvis i Verden, som ere overbeviste om Sandheden af Evangeliets Principer, men, som enten ere for dybt sunkne i Lust og Bederstyggeselighed, eller ere for svage til at omvende sig og vandre paa Livsens Sti, ad den Vej, som fører til Ørthdalighed i Guds Rige.

Lokalerne, hvor Konferencerne afholdtes, varer smukt dekorerede, og uden nogen Undtagelse varer Forsamlingerne vel besøgte. Eldsterne ere energiske i deres Bestræbelser for at sprede Evangeliet, vidende, at jo mere Arbejde de udføre, des mere modtage de af Guds Land. De Hellige i Missionen, som i Antal nu tæller omtrent 4,000, ere i Almindelighed trofaste til deres Pagter, og de føge paa, at udføre deres Pligter saa godt som det staar i deres Magt, men i de fleste Tilfælde er Fattigdommen raadende, hvorfor de ikke kunne udføre Meget for Værkets Fremme i timelig Henseende, endskjont de altid lægge en stor Beredvillighed for Dagen, for saa vidt deres Omstændigheder ere saadanne, at de kunne gjøre noget Godt; saaledes maa Eldsterne selv bestride deres Omkostninger, hvilke undertiden ere meget svære at bære, naar Alt tages i Betragtning. I visse Tilfælde betale Missionærerne endog selv Lejen for Forsamlingshuse og andre derved forbundne Omkostninger, foruden at de for deres egne Penge høje Skrifter, som de uddede blandt Folket. Alt dette udfører de med Glæde for Evangeliets Sag og for den Kjærlighed, som de ere i Besiddelse af, overfor deres Medmennesker, uden noget som helst andet Motiv i deres Hjerter, end, i al Sagmodighed at opfylde deres Pligter.

I Overensstemmelse med det øverste Præsidentskabs og Præsident Youngs Instruktion, var Søndag den 29de Maj helligholdt i de forskjellige Konferencer og Grene i Missionen, som en speciel Fastedad, og fra de Veretninger, som ere indsløbne desangaaende, saa vel som fra de Forsamlinger vi overværede paa den Dag, er det os en stor Glæde at kunne sige, at det var i Sandhed en Helligdag, som ikke saa let villettes ud af Mindet hos dem, som deltog i denne højtidelige Gudstjeneste. Nogle bar deres Vidnesbhrd om Sandheden, Andre bad og sang Lovsange til Herren. Forsamlingerne varede i nogle Tilfælde over 3 Timer, og Guds Land var udgydt over de Tilstedeværende i et rigeligt Maal. Herrens Hus var ejheller forglemt; for Salt Lake Templets Fuldførelse tegnede de Hellige sig for Velbø, som, naar deres Kaar og Omstændigheder tages i Betragtning, beviste deres Gavmildhed, medens de i deres Hjerter opsendte mangen en oprigtig Bon til Gud, om at blive udfriede fra Babylons Trældom og samles med de Hellige i Zion, samt at de maatte agtes værdige til, at udføre Evangeliets Ordinanser i Herrens Tempel, haade for dem selv og for deres Afdøde.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brodre ere ankomne fra Zion via Liverpool, den 27de Maj: Gustaf A. Jversen, Ephraim; Carl A. Lundell, Benjamin; Gustave Lindahl, Andrew J. Wahlquist og Gust. A. Anderson, Salt Lake City, Utah, samt John E. Mattson, Burton, Idaho; den 6te Juni: Nels Benson, Spring City; Charles P.

Okerlund, Løa; August Malmquist, Vermillion; Louis Søderberg, Elsinore; Hans P. Jorgensen, Fountain Green; John W. Dehlin, Mount Pleasant; Andreas Johansen, Hyrum; Amel B. Jensen og John Jensen, Richfield, samt Peter Nielsen, John A. Johnson og Andrew Larsen, Monroe, Utah.

Vi byde dem velkommen.

Afsløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Eldste O. R. Olson fra at arbejde i Göteborg Konference.

Eldste Anders Hansen fra at arbejde i Københavns Konference.

Beskikkelse.

Eldsterne Gustaf A. Iverson, Andrew Larsen og Andreas Johansen bestikkes til at arbejde i Christiania Konference;

Eldsterne Carl A. Lundell, Gustave Lindahl, August Malmquist, Amel B. Jensen, Louis Søderberg og John Jensen bestikkes til at arbejde i Stockholm Konference;

Eldsterne Andrew J. Wahlquist, John E. Mattson, Nels Benson og John A. Johnson bestikkes til at arbejde i Göteborg Konference;

Eldsterne Charles P. Okerlund og John W. Dehlin bestikkes til at arbejde i Skåne Konference;

Eldsterne Peter Nielsen og Hans P. Jorgensen bestikkes til at arbejde i Københavns Konference. Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse;

Eldste Gust. A. Anderson bestikkes til at arbejde paa „Skandinaviens Stjerne“'s Kontor som Skriver for „Nordstjernan.“

Afsløsning og Beskikkelse.

Eldste Adolph M. Nielsen løses fra at arbejde i Københavns Konference og bestikkes til at arbejde i Christiania Konference;

Eldste August Carlson løses fra at arbejde paa „Skandinaviens Stjerne“'s Kontor som midlertidig Skriver for „Nordstjernan,“ og bestikkes til at arbejde i Stockholm Konference. Begge under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Edw. H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Afdrag af Korrespondance.

Eldste Hans A. Pedersen skriver fra Trondhjem, Norge, den 4de Maj 1892: „Herren har velsignet Broder Ole Olsen og mig i vore Bestræbelser for Evangeliets Udspredelse indtil den nærværende Tid, for hvilket vi føle meget taknemmelige. Vi have endog allerede set lidt af vort Arbejdes Frugter, idet Nogle have annammet Sandheden. Vi have afholdt mange gode Forsamlinger og sjøndt Verden er imod os, er der dog endnu mange af de Oprigtige af Hjertet, som i Herrens belejlige Tid ville forene sig med Guds Folk, saa at Udsigterne for Evangeliet i Fremtiden ere gode. Jeg kan bevidne, at Guds Kraft er med hans Folk i denne vor Tid; mange af Verdens Mennesker ere i Stand til at se det, og med Rette kunde de frygte Guds Brede, som forkaste hans Evangelium. Jeg har aflagt et Besøg i Namdos og afholdt mange Forsamlinger; der fandt jeg Mange, som med Interesse lyttede til mit Bidnesbyrd.“

Fra Jönköping skriver Eldste Theodor Gyllenkrog den 16de Maj 1892: „Det er mig en Glæde at være i Stand til at sige, at siden min Ankomst hertil har jeg fundet mange gode og oprigtige Mennesker, og mange sande Venner. De Hellige her gjør Alt, hvad der staar i deres Magt, for at fremme Herrens Sag. Jeg har afholdt Forsamlinger her, og næste Onsdag vil jeg afholde et Mødeude paa Landet.“

Eldste L. Person skriver i et Brev fra Eskilstuna den 20de Maj: „Udsigterne for Evangeliet ere lovende, og det glæder mig meget. Jeg har i den senere Tid afholdt mange gode og vel besøgte Forsamlinger. For nogle Uger siden aflagde jeg et Besøg i Troja, hvor jeg ligeledes afholdt gode Forsamlinger; de Tilstedeværende syntes at være stor Interesse for at høre den Lære, vi forkynde. Lidt efter saa jeg et Stykke i Avisen, som advarede Folket angaaende „Mormonernes“ vilfarende Verdomme, men da jeg nogle Dage senere var der og afholdt Forsamling, fandt jeg Flere, som kom for at høre os. Vi have nu mange Lejligheder til at høre vort Bidnesbyrd, og i den senere Tid have 6 forenet sig med Kirken ved Daab.“

Eldste P. C. Christensen skriver fra Hjørring den 24de Maj: „Jeg føler en Glæde i at virke for Evangeliets Sag; Alt er vel her i Grenen; siden sidste Konferencemøde i Aalborg have 7 modtaget Daab; vi have afholdt mange Forsamlinger, og Udsigterne for Fremtiden ere lovende.“

Fra Christiania skriver Eldste A. Madson den 30te Maj: „Igaar havde vi indrykket i Avisen hersteds, at vi vilde behandle Emnerne: „Var Joseph Smith en Bedrager?“ „Er Mormons Bog falsk?“ og indbød Pastor Mortensen, som nogle Aftener i Forvejen havde afholdt Foredrag om samme Emner, samt Enhver, som ønskede at give Møde. Vort store Lokale var påfuld med Tilhørere og blandt dem Pastoren; vi indbød ham til at komme op paa Forhøjningen, men han undslog sig deraf. Eldste A. M. Israelsen talte over det første, og Eldste H. A. Pedersen over det andet Emne, og Talerne vare fyldte med Guds Aand; Tilhørerne lyttede til med spændt Opmærksomhed, og jeg haaber at Resultatet vil blive godt. Vor specielle Faste- og Bededag var vel besøgt, og Herrrens Aand var rigelig tilstede.“

Apostel Anthouh H. Lund skriver i et Brev fra Ephraim, Utah, dateret den

Hte Maj: „Bejret her er hndigt; de hyppige Regnbygger minder En om det danske Foraarsvejr. Markens Grøde ser lovende ud, og Landmanden fryder sig; Landsbherne have Udseende af umaadelig store Blomsterhaver; Frugttræerne ere i deres hndigste Flor, men da Foraarsregn ofte ledsages af Frost, og da kun en Frostnat er nok til at kvæle Frugten i Spire, er der Mange, som med Engstelighed se Natten i Møde. Hvor vanskeligt det er at tilfredsstille Mennesket! Hvor mange Timer, som ellers kunde være Glæde og Solskin i Livet, ere ikke overtrukne med Frygt og Engstelse for det, som aldrig sker! Den specielle Fastedag den 1ste dennes var en herlig Dag overalt i hele Territoriet; Førsamlingshusene vare oversyldte med Tilmørdere; det var i Sandhed en Højtid. Endog Børnene deltog i Fasten, og, medens Herren udgød over Folket en Overflodighed af aandelige Goder, fremviste de Hellige deres Opofrelse og Gavmildhed ved at ifjænke deres timelige Midler til Fuldførelsen af Templet i Salt Lake City.“

Konferencen i Norrköping.

Konferencen i Norrköping afholdtes Lørdag den 30te April og Søndag den 1ste Maj.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede:

Missionspræsident Edw. H. Anderson og Konferencepræsident Carl G. Anderson, samt Eldsterne Niels Borgeson, Aug. Westerberg, A. G. Johnson, Olof R. Olson, Theodor Ghiljenstog, Anders Anderson, William J. Backman, Peter S. Jensen og John Christenson.

Lørdag Aften Kl. 8.

Konferencepræsident Carl G. Anderson holdt en kort Velkomst tale.

Bed enstemmigt Votum blev det vedtaget, at Eldste Aug. Westerberg skulde fungere som Konferencens Skriver.

Følgende Brødre afgave Beretning fra deres forskellige Arbejdsmarker: Eldste Aug. Westerberg fra Wingåkers Gren; Eldste A. G. Johnson fra Trollhättans Gren; Eldste Niels Borgeson fra Norrköpings Gren; Eldste Anders Anderson fra Jönköpings Gren; Eldste Olof R. Olson fra Westerviks

Gren; og Præsident Carl G. Anderson fra Göteborgs Gren. Den Sidste nævnte afgav ligeledes en samlet Rapport om hele Konferencen. Den bestaar af 528 Medlemmer, af hvilket Antal 17 have forenet sig med Kirke siden sidste Konference; mange talrigt besøgte Førsamlinger have været afholdte i den Tid, og Udsigterne for Evangeliet ere nogenlunde lovende.

Eldste William J. Backman talte til Førsamlingen. Han bar sit Vidnesbryd om Evangeliet, og udtrykte sin Glæde over at virke for Sandheden's Sag.

Eldste John Christenson sagde, at det var omtrent 5 Maaneder siden, han ankom til Skandinavien som Missionær, og at denne Tid havde været den mest behagelige i hans Liv; han var taknemmelig til Herren for, at han havde været agtet værdig til at være en af Evangeliets Budbærere.

Eldste Peter S. Jensen sagde, at da han ikke havde lært meget af det svenske Sprog endnu, vilde han kun bære sit Vidnesbryd om Evangeliets Sandhed, og sluttede med at nedbede

Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Missionspræsident Edw. H. Anderson udtrykte sin Tilsfredshed med de indgivne Rapporter og følte sig forvist om, at Herren vilde vedblive at velsigne Missionærerne i deres oprigtige Bestrebelser for at udsprede Sandheden blandt deres Medmennesker. Der udfordres en lang Tid, før nogle Mennesker for at blive bekjendte med Evangeliet, og til at indse Nødvendigheden af at vise Lydhed mod dets frelsende Principer, men, for saa vidt som de ere oprigtige for Herren, vil hans Aand lede dem til at forstaa Sandheden. Taleren var et kraftigt Bidnesbryd angaaende Evangeliets Gjengivelse til Jorden i denne vor Tid ved et helligt Sendebud og beviste fra den hellige Skrift, at guddommelig Gabenbarelse er nødvendig for at lære Menneskene Guds Vilje, thi Ingen kan ved sin egen Visdom ransage Guds Øvheder. Profeten Amos siger i sit tredje Kapitel, at „den Herre, Herre gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Ejendomme, Profeterne.“ De, som ikke tro at Gud kan aabenbare sin Vilje til Menneskene, have selv oprettet deres Kirkesamfund, uden at være kaldte dertil af Herren, og følgeligvis ere saadanne Samfund blot Menneskeværk, og de kunne ikke lede til Frelse for Mogen. Han bad, at Herren maatte velsigne de Tilstede værende.

Mødet sluttedes med Sang, og Tak sigelse af Eldste Carl G. Anderson.

Søndag Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang, og Bon af Eldste Theodor Gyldenstog.

Eldste Olof R. Olson sagde, at der er kun Faa, som vandre paa den smalle Vej, som leder til Liv og Udsædighed. Han fremholdt Nødvendigheden

af, at være enige i Troen, og at vise Lydhed mod Guds Bud og Beslutninger.

Præsident Edw. H. Anderson talte om den sande Tro, som maatte forenes med Gjerninger, førend den kan have en frelsende Virkning; hentydede til, hvorledes Jesus udsendte sine Apostle for at prædike Evangeliet, og at de Sidste-Dages Helliges Missionærer ere udsendte paa lignende Maade og sagde, at „Træet kjendes paa Frugten.“ De Sidste-Dages Hellige ere et praktisk Folk; de tro paa det samme Evangelium, som Jesus og Apostlene forkyndte, og de have bevist deres Tro ved deres Gjerninger. Han hentydede til guddommelig Fuldmagt som en Nødvendighed for at være berettiget til at handle i Herrens Navn, eller at udføre nogen af Evangeliets Ordinanser.

Mødet sluttedes med Sang, og Tak sigelse af Eldste Niels Borgeson.

Søndag Efterm. Kl. 4.

Efter at en Sang var assungen, aabnedes Eldste William J. Backman Forsamlingen med Bon.

Derefter foreløges Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, og Missionærerne til Opholdelse i deres forskellige Arbejdsmarker. Alle Forslag vedtages enstemmigt.

Præsident Carl G. Anderson talte angaaende det store Ansvar, som hviler paa dem, som prædike Evangeliet. Han hentydede til, at Herren havde valgt de for Verden Skrobelige, for at beskjæmme de Bise og Selvkloge, saa at Ingen skulde rose sig af deres egen Storhed for ham. Taleren fremstillede Begyndelsesløren i Evangeliet, nemlig Læren om Tro, Omvendelse og Daab samt Annammelse af den Helligaand ved

Haandspaalæggelse af rettelig bemyndigede Herrens Tjenere.

Præsident Edw. H. Anderson fremholdt, at ligesom et stort Ansvar hviler paa den, som prædiker Evangeliet, paa hviler der den, som hører det et Ansvar overfor Herren; sagde, at Alle, som vilde vise Lydhed mod Evangeliet, som forkyndes for dem, vilde blive frelste og lykhaliggjorte, medens de, som forkaste det saliggjørende Budskab, paadrage sig Herrens Brede. Han opnuntrede de Hellige til at stræbe fremad og være trofaste i de Pagter, de havde sluttet med Herren, og formanede de Tilstedeværende, som endnu ikke forstode vor Lære, at undersøge samme.

Efter at en Sang var assungen, sluttedes Mødet med TakSIGelse af Eldste Aug. Westerberg.

Søndag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med en Sang, hvorpaa Eldste John Christenson holdt Bon.

Eldste Anders Anderson skildrede de Sidste-Dages Helliges Lære, og sammenlignede den med de forskellige Religionssamfunds Lærdomme i Verden og omtalte den store Uenighed, som raadede blandt dem angaaende Frelsningsplanen. Taleren fremholdt, at i Følge den hellige Skrift, skulde der kun

være een Tro, og een Daab, ligesom der kun er een Gud, og at vor Herre og Meester selv viste os Eksemplet, som Menneskene skulde følge.

Præsident Carl G. Anderson udtrukte sin Glæde over at være en Herrens Tjener, og at han var agtet værdig til, at prædike Evangeliet for sine Medmennesker. Han omtalte Kirkens Organisation med de samme Embedsmænd, som sandtes i den oprindelige Jesu Kristi Kirke, og at disse Embedsmænd vare nødvendige for at forvalte i Kirkens Anliggender, samtid at de skulde vedblive i Kirken til Alle naa til Enhed i Troen.

Præsident Edw. H. Anderson talte angaaende Frelse for de Døde, og fremforte som Beviser for, at Evangeliet kan prædikes for de Døde, at Jesus efter sin Død gif i Nanden og prædikede for Nanderne, som vare i Forvaring, for dem, som havde levet i Noe Dage, men som da havde været gjenstridige og forkastet Noe Prædiken og hans Advarsler. Han sluttede med at nedbede Herrens Bellsignalser over alle oprigtige Mennesker.

En Sang blev assungen, hvorpaa Konferencen sluttedes med TakSIGelse af Præsident Edw. H. Anderson.

Aug. Westerberg,
Striver.

Dødsfald.

Joseph Alma, Son af Lars C. Møller og Lena Johanne Møller (født Hansen), født i Newton, Utah, den 24de Oktober 1889 døde ved et Ulhyllestilfælde jammesteds den 25de April 1892.

Faderen, Lars C. Møller, virker for Nærværende som Missionær i Fredericia Gren, Danmark. Vi fremsender vor Sympathi til de sorgende Forældre.

Hans Peter Hansen, født i Tylby, Danmark, den 9de Marts 1836, afgif ved Døden i Sors, Danmark, den 12te Januar 1892. Han var Medlem af Kirken i 30 Aar og døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Statistisk Rapport

over

Iesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien
for Halvaaret, endende den 15de Maj 1892.

Konferencer.	Grene.	Missionærer fra Zion.			Overpræster.	Østjord.	Præster.	Lætere.	Diaconer.	Møblemmer.	Totalt antal af Medlemmer og Isolate Præstebomme.	Døbte.	Emittere.	Abedatte.	Døde.	Udend. Øpholdslæster.	Konference-Præsidenter.
		Hovedpræster.	Østjord.	Gårdpræster.													
Kjøbenhavn	6	1	8		42	8	16	9	408	483	27	2	6	4			H. F. Liljenquist.
Aarhus	5	1	14		34	12	16	3	319	384	31	22	11	5			Jos. Christiansen.
Aalborg	3	2	7		13	12	8	6	240	279	38	9	4	4			Lars F. Johnsen.
Danmark	14	4	29		89	32	40	18	967	1146	96	33	21	13			
Norge:																	
Christiania	10	1	13		50	11	27	6	497	591	4	9	7	5	9		Adolph Madson.
Stockholm	9		12		91	52	35	14	1202	1394	49	15	14	14			Fred. Lundberg.
Göteborg	7		10		33	27	32	15	403	510	17	3	8	2			Carl G. Anderzon.
Skaane	5		8		7	8	10	3	178	206	14	14	3	1			John Swenson.
Sverige	21		30		131	87	77	32	1783	2110	80	32	25	17			
Totalsum	45	5	72		270	130	144	56	3247	3847	180	74	53	35	9		

Bogameldelse.

En ny Udgave af „Freßens Plan“ i Lommesformat, hæftet i Omslag, er udkommen. Konferencepræsidenter ville behage at indsende deres Rekvisitioner.

Indhold.

Uddrag af en Tale af Apostel Abraham H. Cannon	273	Bestikkelse	283
Konferencen i Kjøbenhavn	275	Afløsning og Bestikkelse	283
Ned. Anm.: Foraarşkonferencerne	281	Uddrag af Korrespondance	284
Ankomst af Missionærer	282	Konferencen i Norrköping	285
Afløsning	283	Dødsfald	287
		Statistisk Rapport	288
		Bogameldelse	288

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).